

WAT IS ER MET PORTRETTEN?

bron: FATE, nov/dec 2008

Misschien kent u het meerdere malen verfilmde boek 'The Picture of Dorian Gray' van dichter en schrijver Oscar Wilde, waarin het liederlijke leven van de hoofdpersoon zich tekent in zijn portret, terwijl hijzelf niet verouderd en niet van aanzien verandert. Dat gaat een keer mis natuurlijk. ▲

Het gegeven is intrigerend.

Een variatie op het thema vinden we bij Edgar Allan Poe in het korte verhaal 'The Oval Portrait'. Een schilder is zo volkomen geabsorbeerd door zijn portret van zijn geliefde dat hij niet in de gaten heeft dat ze wegwijnt. Bij de laatste penseelstreek verklaart hij het portret 'zo echt als het leven'.

Op dat moment sterft zijn liefste.

In veel culturen is het portret of de foto iets met ziel. Iemand fotograferen betekent macht over hem hebben, en daarom zijn er landen waarin je dat maar liever moet laten.

Wij weten dat er genoeg healers zijn die op afstand *healen* en iemands portret als link gebruiken.

Er zit dus waarheid in onze huid.

Portretten kunnen ons op de zenuwen werken, en veel spookverhalen gebruiken het thema van het portret dat tot leven komt, of waarvan de ogen de levenden schijnen te volgen.

In de wereld van Harry Potter zijn portretten niet eens meer plaatsgebonden en buurten de figuren bij elkaar, terwijl ze ook hun mond niet kunnen houden.

Maar dat zijn allemaal verhalen, en echt serieuze problemen hebben we in de regel niet met bet-opa boven het buffet.

We kunnen ons afvragen: als onze verre voorouder zich zou willen manifesteren, zou hij dan niet een voorkeur kunnen hebben voor juist dat levensechte portret? Daarover gaan de volgende levensechte gevallen!

Neem nu het portret van Tante Pratt ◀

Meer dan 300 jaar woonde hetzelfde geslacht in de prachtige *Shirley Plantation* in Richmond, Virginia USA. Als men daar nu binnentreedt wordt men begroet door het portret van Tante Pratt, een van de 18de eeuwse familieleden.

Toen in de 70er jaren een jongere generatie besloot om het huis grondig te moderniseren, werd tante op zolder gezet. Maar daar nam de dame geen genoegen mee, en ze maakte er meteen werk van.

Op alle manieren spookte ze rond, net zolang tot de bewoners haar maar weer op de oude plek hingen. Onmiddellijk hielden de nachtelijke geluiden op.

Maar toen tante verscheept werd naar New York voor een tentoonstelling gewijd aan 'paranormale voorwerpen', ging ze zo te keer in haar vitrine dat ook andere voorwerpen stonden te schudden. Een employé vond het portret op een morgen 'uitgebroken' uit de beveiligde vitrine, op de grond halverwege het pad naar de uitgang. Tante had een sterke wil!

Weer was het gedoe voorbij toen het portret weer terug was in Richmond.

Sindsdien heeft tante haar gemak gehouden, behalve één keer: onder een groep toeristen die het verhaal van haar spokerijen aanhoorde was een man die luidruchtig verkondigde dat het allemaal kul was. Op dat moment gingen de deuren van de kast waarboven het portret hing met kracht open en raakten de ongelovige stevig in de rug. De groep verliet het pand op een holletje.

Een ander levend portret is dat van een onbekende schone in het huis van de familie Busic, ook in Virginia. ► Niemand weet wie ze is. Toen de familie het huis kocht hing ze al aan de wand, maar de bewoners en ook mensen die in het huis hebben geloged hebben haar soms aan hun bed gevonden. Niemand is bang voor haar verschijning, want ze lijkt het huis en zijn bewoners te beschermen.

Haar portret mag wat hun betreft blijven hangen.

Eenmaal is het gebeurd dat de vrouw des huizes haar hand op het glas voor het portret legde in een spontaan gebaar van waardering. Op dat moment brak het glas. Respons van de onbekende vrouw in de ovale lijst?

De derde dame is mogelijk de vreemdste.

In 1965 kochten Cary en Gibson McConnaughey een historische plantage in de buurt van Richmond, Virginia.

Aan de wand hangt al een halve eeuw een schilderij van Florence Wright, een verre nicht die overleed als jonge vrouw, vóórdat het schilderij kon worden afgemaakt.

Het portret was aan de familie gegeven door een neef, die erbij zei dat het in mooie pasteltinten was uitgevoerd. Maar vreemd genoeg bleek het portret, eenmaal uitgepakt en afgestoft, meer op een houtskool schets dan op een gekleurd schilderij. Hoewel ze dus tegenviel als interieurverfraaier, werd ze toch opgehangen boven de schoorsteen.

Een paar maanden later keek Cary toevallig naar het portret, en merkte op dat de roos naast Florence wat kleur had aangenomen. Ook het haar van het meisje en haar huid zagen er opeens natuurlijker uit.

Langzaam aan herkreeg het portret zijn oorspronkelijke frisheid en na een jaar zat Florence er weer knap bij, zonder dat er ooit iets aan het portret gedaan was.

Een helderziende werd erbij geroepen, die bevestigde dat Florences ziel aan het portret gebonden was omdat het nog niet af was toen ze stierf. Florence was in staat de kleur eruit te halen als de locatie waar ze hing haar niet beviel. Nu ze haar plek in de bibliotheek had was ze tevreden, en had ze haar beeltenis in de oorspronkelijke glorie hersteld.

In 1971 schreef Gibson: Het portret is een mysterie. Hoe is ze gestorven? En heeft de roos een symbolische functie of stond die naast haar toen ze geschilderd werd?

Wie was de artiest?

Op al die vragen kwam onverwacht antwoord toen het portret op een avond spontaan van de wand crashte. De lijst was kapot, maar het meisje was heel, net als de dochters van Gibson die een moment eerder onder het portret hadden gezeten.

Bij inspectie bleek er een naamplaatje binnenin de lijst te zitten met alle gegevens over Florence die met 24 jaar aan een hersenbloeding was overleden. Later ontdekte men ook de naam van de schilder: *J. Wells Champney*.

Onderzoek in het archief onthulde dat hij kort na Florences dood in een open liftkoker was gestorven.

Sommigen zeggen dat Florence bloost als een jongeman naar haar portret kijkt.

Het is onwaarschijnlijk dat de familie Florence ooit nog van haar favoriete plek zal verwijderen....

